

23. Sprawy z zakresu działalności gospodarczej.

1. Wyrób, rozlew o obrót alkoholami

W grupie tych spraw zwraca uwagę sprawa o **sygn. akt VI SA/Wa 1705/08**, w której Sąd oddalił skargę na czynność Prezydenta W. w przedmiocie odmowy zwrotu opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. W ocenie Sądu opłata tzw. podstawowa za korzystanie z zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych w wysokości przewidzianej w art. 11¹ ust. 2 ustawy z 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473) dotyczy przedsiębiorców rozpoczynających działalność w tym zakresie (ust. 3 tego przepisu), tj. takich, którzy w roku poprzedzającym wydanie zezwolenia jej nie prowadzili. Podmiot, który w roku poprzednim prowadził sprzedaż napojów alkoholowych na podstawie zezwolenia, które wygasło, i który występuje z wnioskiem o wydanie nowego zezwolenia w roku następnym na prowadzenie sprzedaży w tym samym punkcie, powinien być traktowany jako prowadzący działalność gospodarczą w przedmiocie sprzedaży alkoholu. Uiszczona przez ten podmiot opłata za „nowe” zezwolenie winna być ustalona w oparciu o przepis art. 11¹ ust. 5, który określa wysokość opłaty odpowiednio do ogólnej wartości sprzedaży napojów alkoholowych w danym punkcie sprzedaży w roku poprzednim, a nie w oparciu o art. 11¹ ust. 2 cyt. ustawy.

2. Profilaktyka i rozwiązywanie problemów alkoholowych

Oдноśnie spraw związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych, ustalaniem liczby punktów sprzedaży, zasad usytuowania miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych, należy odnotować prawomocny wyrok w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 2006/07**, którym Sąd oddalił skargę na uchwałę rady dzielnicy pozytywnie opiniującą uchwałę rady miasta w sprawie wprowadzenia stałego zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie niektórych miejsc i obiektów w mieście. Stroną skarżącą była spółka, która dzierżawiąc obiekt objęty w uchwale rady miasta zakazem sprzedaży alkoholu, starała się jednocześnie o koncesję na sprzedaż napojów alkoholowych w tym obiekcie. Zdaniem Sądu skarga nie mogła zostać uwzględniona, albowiem skarżąca nie wykazała naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia, o jakim mowa w art. 101 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 ze zm.). Przy korzystaniu z tego przepisu należy wykazać, że naruszenie

interesu prawnego lub uprawnienia podmiotu wnoszącego skargę zostało już dokonane uchwałą organu gminy, a nie że istnieje możliwość jego zagrożenia w przyszłości. Tymczasem skarga dotyczyła uchwały opiniującej wzmiankowaną uchwałę rady miasta, która dopiero po wprowadzeniu w życie może mieć wpływ na sytuację prawną strony skarżącej.

3. Gry losowe i zakłady wzajemne

W sprawach dotyczących gier losowych i zakładów wzajemnych (ustawa z dnia 29 lipca 1992 r. o grach losowych i zakładach wzajemnych – Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.) przyjęto – w związku ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego (sygn. akt II GSK 233/08 i II GSK 281/08), że zmiana lokalizacji punktu gier lub liczby tych punktów, określonych w zezwoleniu, jest zmianą praw i obowiązków wynikających z zezwolenia. Zatem zezwolenie to może być w tym zakresie zmienione w trybie art. 155 kpa (sprawy o **sygn. akt VI SA/Wa 2144/08 i VI SA/Wa 2008/08**).

4. Ochrona osób i mienia

W obrębie problematyki ochrony osób i mienia warto odnotować sprawę o **sygn. Akt VI SA/Wa 393/08** ze skargi na postanowienie Komendanta Głównego Policji w przedmiocie negatywnej opinii o agencji ochrony, posiadającej koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia. Postanowienie to wydane zostało w związku z prowadzonym przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji postępowaniem administracyjnym w sprawie cofnięcia tejże agencji wzmiankowanej koncesji, w oparciu o m.in. 22 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221 ze zm.). Oddalając skargę Sąd podzielił pogląd organu, iż postawienie osobom prowadzącym działalność w zakresie ochrony osób i mienia zarzutu popełnienia szeregu przestępstw, m.in. przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów, uzasadnia wniosek, że osoby te nie dają rękojmi należytego i zgodnego z prawem prowadzenia działalności tego rodzaju.

5. Status zakładu pracy chronionej

Oдноśnie statusu zakładu pracy chronionej istotny jest wyrok w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 2276/07** (nieprawomocny), którym Sąd uchylił decyzję Ministra Pracy i Polityki Społecznej w przedmiocie stwierdzenia utraty przez stronę skarżącą statusu zakładu pracy chronionej. Zaskarżoną decyzję wydano ze względu na fakt, iż strona skarżąca nie posiadała decyzji Państwowej Inspekcji Pracy potwierdzającej

spełnianie przez użytkowane przez nią obiekty wymogów, stawianych zakładom pracy chronionej, określonych w art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm). Zdaniem Sądu legitymowanie się taką decyzją jest warunkiem ubiegania się o przyznanie w/w statusu. W sytuacji jednak, gdy status ten został już nadany, stwierdzenie jego utraty z powodu braku takiej decyzji, przy spełnieniu pozostałych wymagań, byłoby nieproporcjonalne do wagi ustalonego braku formalnego.

6. Pozostałe sprawy z symbolu podstawowego 604

Z innej problematyki spraw z zakresu działalności gospodarczej, ważne jest stanowisko Sądu wyrażone w wyroku wydanym w sprawie o **sygn. akt VI SA/Wa 158/08** (nieprawomocny). Sprawa dotyczyła nałożenia przez Ministra Gospodarki na stronę skarżącą kary pieniężnej - na podstawie art. 22 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o rezerwach państwowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 89, poz. 594), w związku z ustaleniem niedoboru w stanie rezerw. W ocenie Sądu warunkiem nałożenia na przedsiębiorcę tej kary, która ma charakter obligatoryjny, jest sam fakt stwierdzenia niedoboru w stosunku do ewidencyjnego stanu rezerw, bez względu na jego przyczynę, czy uzupełnienie niedoboru przed wydaniem decyzji.

Na uwagę zasługuje sprawa o **sygn. akt VIII SA/Wa 184/08** - orzeczenie prawomocne. Przedmiotem rozpoznania Sądu była skarga na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w R. w przedmiocie wykreślenia wpisu z ewidencji działalności gospodarczej. W orzeczeniu z dnia 3 września 2008 r., uwzględniającym skargę, Sąd uznał za zasadny zarzut, iż zakaz wykonywania określonej w zgłoszeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę powinien wynikać z prawomocnego orzeczenia sądowego. Zakaz taki bowiem może wydać jedynie Sąd jako środek karny o którym mowa w art. 39 pkt 2 i art. 41 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, w orzeczeniu rozstrzygającym o winie oskarżonego w sprawie oskarżenia o czyn z art. 164 § 1 k.k.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż organy błędnie przyjęły, że prawomocny zakaz wydany jako środek zapobiegawczy w postępowaniu przygotowawczym jest wystarczający do wykreślenia wpisu w ewidencji działalności gospodarczej. Nie uwzględnienie zażalenia skarżącego na zastosowanie tego środka zapobiegawczego organy błędnie uznały za prawomocny zakaz wykonywania określonej w zgłoszeniu działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę w rozumieniu art. 7 c ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo o działalności gospodarczej.